

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558894656/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

hvad jeg her har gjort af hans herlige Sagn og Sange? Han vilde vist ryste sit Vildmandskjæg og brumme: de klang dog bedre i vort eget Sprog – Nu, giv dig til Taals, Gamle! – saaledes som de der ligge ordret fra din Mund, som de endnu tone levende blandt Folket, vil de med Guds Hjælp ogsaa bevares og leve til Danmarks sidste Dag; men skal Verden lære at kjende Danmark og dets Aand, maa jeg være dets Tolk for de fremmede Sjæle. Hm, hm – kommer du igjen, gamle Tvivl! kan den boglærde Dannemand kjende Folkets Billede i den fremmede Dragt, hvi gjør jeg mig da nu Skrupler over den brogede Kjortel? den Tid kommer vel ogsaa, da en ærlig Frende betaaler min Gjejd og giver Folket Billedet tilbage, som jeg tog det. I Guds Navn kun endnu et Par Træk, og hvad jeg kan udrette i Verden er skeet. Du kom mig vel i Forkjøbet, Broder Svend! – vedblev han med et godmodigt Smil, efterat han igjen en Stund havde skrevet, i det han nu bøjede sig med Møje og optog fra Fodklædet paa Flisegulvet en liden zurlig Afskrift af Svend Aagesens Historie – Du har dog ikke gjort min Gjerning overflødig: et nemt Udtog af Kroniken gav du os; men hvad Danmark var og hvad det med Herrens Hjælp kan blive, det saae du dog aldrig. Dog du gjorde ærlig hvad du kunde, og din Bog skal ikke ligge her i Støvet ved min Fode.

Omhyggelig afpustede han nu hvert Støvgran af Svend Aagesens liden Bog og lagde den ved Siden af Erkebisp Absalons Skrifter.

Da aabnedes Døren og tre geistlige Mænd traadte ind med en liden Dreng imellem sig. De geistlige Herrer vare alle i Reiseklæder og bare pelsværksfurede Kapper over deres Ordensdragter. Den ene var en anseelig aldrende Mand med graasprængt Haar og Skjæg og et noget svageligt Udseende, men med en saadan Høihed og Ærværdighed i Mine og Adfærd, at skjøndt han ikke bar Krumstaven og den bispelige Hue, dog Ingen, som saae ham, kunde tvivle paa, at han jo var en Prælat af den høieste geistlige Værdighed: det var den lærde og fromme Erkebisp Andreas Suneson fra Lund. Hans Ledsagere vare to yngre kraftige Mænd. Den ene havde et rundt, muntert og høist livligt Ansigt og bar under sin kostbare graaværksfurede Reisekappe en hvid Cistercienserkaabe af det fineste Pelt. Det var den berømte Broder Gunner fra Øm Kloster i Jylland. Erkebispens anden Ledsager var en ung Kannik fra Roeskilde med en lammeskindsfuret braun Vadmelskappe og et liden Skrin under Armen, hvilket han bar med trægen Forsigtighed og hvori han forvarede adskillige sjældne og kostba-